lawad tühjalt; iggaüks panneb kokko, ja ei tea mitte, kes sedda ärrakorristab." Agga iggawesse peäle ei moõlda; egga kullutata paigastki aega, se aia peäle, mis ei lõppe ellades. Oh, ärra lasse mind mitte nenda tehha, mo Jummal! Anna mulle enneminne, et So pühha sanna õppetusse wägga kallid iwwakessed ikka agga korjan, ja tallele pannen: et kui keik tulleb mahhajätta, hinge jahhutamisse warrast ma ommeti ilma ei peaks jäma.

Pühhade pildid.

Ühhel moisnikkul, Sottlandi maal, kes olli paawsti-uskus, olli üks waene meie ussomees waldas, tallokohha numajaks; ja waene mees olli sures murres, et rent olli suur ja ei joudnud sedda wäljatehha. Kui mehhe nou ennam ei hakkand, läks süs junkro palwele, et piddi herrat palluma, muist järrele jätta. Junkur lubbas wägga illusaste, agga ei tulnud ennam ta mele. Mees süs wõttis kätte ja läks hopmanni jure, et piddi moisawannemale räkima. Ka hopman lubbas, agga temmagi melest läks ärra, ja numaja jäi omma waewasse. Mis süs muud, kui läks agga herra enneste jure, omma hädda kaebama ja armo palluma ja herral olli hea meel temma allandikkust palumisest: mehhe kombe tunnistas tõt, ja temma ulede tunnistus ligutas herra südda nenda, et ta mehhe wõlla keik mahhajättis. Numaja tännas Jummalat ja läks sure römoga. Agga herra satis tedda, ja läkkis ühhest surest salist lähhi, kus paljo pühhade ja martiride pildid ollid seina peäl üllewel. Kas sa tead, mis pildid need on? küssis herra. Ei tea minna kül mitte, ütles tallopoeg. Wata need on nende pühhade kuiud, kelle palwele lähhän, et Jummalat palluwad mo pattude pärrast. Agga mikspärrast teie süs isse ei tahha Jummalat palluda? küssis mees kohhe. Se kül tahhaks minno kohta liig julge olla, kostis moisnik, ja ikka on parrem, et meil nisuggused wahhemehhed on Jummala ja meie wahhel. Ei woi minna sedda mitte uskuda, ütles tallopoeg ja ütlen